

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De fame: & iis qui frumentum in neceßitate minimè vendunt. cap. lxxxii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A eos, quibus odio sumus, charos habeamus, imperatū sit? Quid relicta fide de fide arguamur? Genitus est: at non genitus est. Passus est: at non passus est. Resurrexit: at non resurrexit. Quid Redemptori litem intendimus? Quid eum, cuius beneficijs affecti sumus, ad subducendas rationes adigimus? Semel voluit: & ut voluit, accessit, & mortuus est, & resurrexit, & ascendit, & venturus est iudicare vivos & mortuos.

Satius & conducibilis est eruditione, atque doctrina carere, ac per charitatem ad Deum propius accedere, quam, dum eruditi ac periti esse videmur, committere, ut in Dominum nostrum impij comperiamur.

Vite probitas eruditioni prestat.

De conuitiis. CAP. LXXXI.

B VI conuitia proferunt, stultissimi sunt. Gloria viri est auerfari conuitia. Melius est sedere in angulo domatis, quam cum muliere maledica in domo communi.

Ante ignem camini vapor, & fumus ignis exaltatur: sic & ante sanguinem maledicta.

Pro. 21.

Ecl. 22.

Cum te paruulus puer maledicti inceffit, in risu argumentum ipsius maledicta verbis: & cum quispiam prephrenesi mentis errore affectus contumeliosis verbis te insectatur, miseratione potius quam odio dignum eum censes.

Basil.

C Quod si cui nos accusare libeat, non id spectemus an male audiamus, sed an culpa nostra male audiamus. Etenim si improbe ac flagitiose viuamus, etiam si nemo sit, qui nos accuset, omnium tamen miserrimi sumus. Contra si virtutis curam ac studium amplexemur, quamlibet etiam totius orbis maledictis exagitemur, tunc tamen beatiore quoque futuri sumus. Quod si qui vanum sermonem admittunt, veniam consecuturi non sunt, quam tadem illi excusationem habituri sunt, qui traducunt ac conuitiantur?

Chrysof.

Si diuino Apostolo obtemperandum putas, disertè clamanti, atque afferenti, maledicos regnum caelorum minime consecuturos esse, caue ne eos, a quibus nulla tibi iniuria orta est frustra ac temere maledicis verbis proscindas.

Nili.

D Ais te non inimica & infesta mente, sed per iocum atque animi causa, ac velut aliud agentem, inter pocula conuitia in probos viros iacere? Igitur per ludum quoque ac lxtitiam sempiternum cruciatum subi, ac velut aliud agens ad ignem illum, cuius acerbitas nulla oratione explicari potest, proficiscere.

Perculo-

sum est

conuitia

in probos

viros iacere.

Ne doleas atque discrucieris, cum ob peccata tua merito in te maledicta & probra congerantur: quin potius offendicula tua libenti animo audi.

De fame: & iis qui frumentum in necessitate minime vendunt.

CAP. LXXXII.

E ACTA est fames magna in Samaria: & tandiu obsessa est, donec vendaretur caput asini octoginta argenteis, & quarta pars cabi stercoreis columbarum quinque argenteis. Cumq; rex Israël transfret per murum, mulier quaedam exclamauit ad eum, dicens: Salua me domine mi rex. Qui ait, No: te saluet Dominus: vnde te possum saluare? De area, vel de torculari? Dixitque ad eam rex: Quid tibi vis? Quæ respondit: Mulier ista dixit, Da filium tuum vt comedamus eum hodie, & filium meum comedemus cras. Coxi-mus ergo filium meum, & comedimus. Dixitque ei die altera: Da filium tuum, vt comedamus eum. Quæ abscondit filium suum. Quæ cum audisset rex, scidit vestimenta sua.

4. Reg. 6.

Qui abscondit frumentum, maledictus plebi est, Qui continet frumentum, derelinquetur illud Gentibus.

Pro. 11.

Plagate sacerdotes, vlulate ministri altaris. Depopulata est regio, luxit humus, Joel. 1.

S

quoniam deuastatum est triticum, confusum est vinum, elanguit oleum. Confusi sunt agricolæ, ululauerunt vinitores super frumento & hordeo, quia periiit messis agri. Vineæ confusa est, & ficus elanguit: malogranatum, & palma, & malum, & omnia ligna aruerunt: quia confusum est gaudium a filiis hominum.

Thren. 2. Defecerunt præ lachrimis oculi mei, conturbata sunt viscera mea, effusum est in terra iecur meum, super cõtritionem filiarum populi mei, cum deficeret paruulus & lactens in plateis oppidi. Matribus suis dixerunt, Vbi est triticum & vinum? cum deficerent quasi vulnerati in plateis ciuitatis, cum exhalarẽt animas suas in sinu marum suarum. Vide Domine, & considera quem vindemiaueris ita. Ergone comedent mulieres fructum suum, paruulos ad mensuram palmæ? Manus mulierum, quæ ad misericordiam propensa esse solebant, coxerunt filios suos, & fuerunt eis in escam. **G**

Hier. 14. Maiores miserunt minores suos ad aquam: venerunt ad hauriendum, non inuenerunt aquam, reportauerunt vasa sua vacua: confusi sunt, & afflicti, & operuerunt capita sua. Propter terræ vastitatem, quia non venit pluuia super terram, confusi sunt agricolæ, operuerunt capita sua. Nam & cerua in agro peperit, & reliquit, quia non erat herba. Et onagri steterunt in rupibus, traxerunt ventum quasi dracones: defecerunt oculi eorum, quia non erat herba.

Basil. Ho. in dict. uang. De steria horrea mea. Ne amone caritatem expectes, ut horrea tua patefacias. Etenim qui frumenti pretium auget, plebi execrabilis est. Ne propter auri cupiditatem famem expectes: ne communitatem egestatem ob priuatas diuitias. Ne humanarum calamitatum couponem te præbeas. Ne Dei iram in amplificandarum opum occasionem trahas. Ne eorum, qui verberibus afflicti sunt, vulnera exulceres. At tu aurum quidem intueris, fratrem autem non perspicias: ac numi quidem notam agnoscis, atque adulterinum à probo discernis: amicum autem rerum difficultate ac penuria laborantem prorsus ignoras. Quidnam igitur pauper facit? Oculos princeps ad filios conuertit, ut ipsis in uenaliū forum ductis, hinc mortis solatium ac leuationem nanciscatur. Hinc porro uelim pugnam consideres, quæ inter famis necessitatem, ac paternum affectum committitur. Illa miserimum mortis genus minatur: at natura in diuersum trahit, ac suadet ut cum liberis moriatur. Atque posteaquam sæpe aggressus, & rursus sæpe repressus est, ad extremum tandem grauissima necessitate urgente ac uim afferente manus dat. Ac tum heu cuiusmodi sunt ea quæ secum agit! Quem primum uendam? Quem iucundius is aspiciet, qui frumentum uendit? Veniamne ad natum maiorem? At ipsius primogenitura commoueor. An ad minorem? At me misericordia ipsius etas afficit, ut quæ calamitates suas minime perferat. Hic parentum expressas notas atque oris lineamenta retinet: ille ad literarum ac doctrinæ studia naturam procliuem & aptus est. O miseram animi perplexitatem! Quid me fiet? Quenam horum offendam? Quam feræ animam assumam? Quonam modo natura obliuiscar? Si omnes retinuerō, omnes fame absumptos cernam. Si unum abiecerō, quibus oculis reliquos conspiciam, ut qui iam ipsis in perfidia suspicionem uenerim? Quonam modo ædes meas incolam, cum mihi ipsi orbitatem accersuerim? Quonam modo ad mensam accedam, quæ huiusmodi subsidio copias natura sit? Atque ille quidem innumeris cum lachrimis charissimum filium pretio addicturus proficiscitur: te uero calamitas hæc haudquaquam flectit, nec ulla natura cogitatio animum tuum subit: uerum cum fames miserum illum premat, tu contra cunctaris ac dissimulas, quò longiorem ipsi calamitatem efficias.

Hom. habit. in sic. citat. & fac. ic. Fames humanarum omnium calamitatum atrocissima est, omnium mortis generum miserimus finis. Etenim in alijs periculis aut gladij acies celere mortem affert: aut ignis impetitus quamprimum uitam extinguit, aut feræ discerptis præcipuis membris cruciatus in longum protrahi non sinunt. At fames iners & languidum malum habet, longum dolorem, insidentem ac uelut delitescentem morbum, mortem semper præsentem & semper cunctatam. Famis calamitas persæpe complures eò adigit, ut constitutos à natura terminos mouerent: atque & hominum, qui eiusdem generis sunt, carnes attingerent, & mater etiam eò progredereetur, ut filium, quem è ventre emiserat, rursus in ventrem male susciperet. Atque hæc tragædia Iudaicis libris mandata est.

Quid

A Quid dicturi sunt, qui frumentum emercantur ac vendunt, qui temporū difficultates ^{Naz.} obseruant, vt questum negotiando faciant, & ex alienis calamitatibus delicias sibi conparent, atque non vt Ioseph Aegyptiorum bona sublimiori quodam consilio (nam ille frumentum & recte colligere, & recte tribuere norat) sed, vt iniqui ac flagitiosi, tribulum nostrorum facultates acquirant. Qui dicunt, Quando transibit mensis, vt cum quatuor vendamus? ac sabbata, vt horrea aperiamus? Qui duplici mensura & pondere quod iustum est, corrumpunt: & plumbeam iniquitatis mensuram in seipsos inflectunt.

In fame nihil grauius atque acerbius est, quam crudelitas cupiditatisque inexplebilis eorum, qui rei frumentaria copia circumfluunt. Obseruant enim temporum difficultates, & que ex annonae penuria lucrum captant, & ex aliorum calamitatibus messem faciunt: nec sil.

B illud audientes, Eum, qui miseretur pauperis, Deo scenerari: nec rursus illud, Eum, qui frumentum continet, plebi execrabilem esse: nec denique aliud quicquam eorum, quae vel humanis & benignis hominibus Scriptura pollicetur, vel duris & inhumanis comminatur. Verum immodica quadam & inexplebili cupiditate flagrant, maleque sibi consulunt, nimirum vt ipsi aliis sua, ita sibi ipsis Dei (cuius ope multo magis se indigere non sentiunt, quam alij ipsorum auxilio egeant) viscera praeccludentes. Hi, inquam, frumentarij mercatores & caupones, qui nec cognationis necessitudine mouentur, nec erga Deum, cuius beneficio ipsi, aliis inopia laborantibus, in rerum copia viuunt, grati animi officio funguntur.

Omnia necessitas in dentes inijcere cogebat: atque ea etiam, quae ne spurcissimis quidem animantibus apta erant, colligere, & comedere sustinebat. Cingulis quippe & calceis ad extremum haud abstinebant: ac pelles quoque ipsas & scutis detractas dentibus premebant.

C Mulier fame ipsius viscera & medullas subeunte, aduersum naturam grassabatur. Atque arrepto filio, qui adhuc lactabat, Fili miser, inquit, in bello, & fame, ac seditione, eccum tandem te seruo? Age, cibus mihi esto, & seditiosis furia, & vitæ fabula, quae sola inter Iudaicas calamitates adhuc desideratur. Simulque dum haec loquitur, filium obruncat: coctoque corpore dimidiam partem edit, reliquam autem abditam seruat. Statim autem seditiosi adfuerunt, ac nefarium illum nidorem olfacientes, minabatur se eam, nisi id quod epularum causa instruxisset, ostenderet, nulla interposita mora interfecturos. At illa praeclearam se ipsis portionem seruasse cum dixisset, filij reliquias detexit. His porro statim horrore ac mentis alienatione affecti sunt, atque ad huiusmodi spectaculum obriuerunt. Illa vero, Meus est, inquit, germanus filius: meum hoc facinus. Comedite: nam & ipsa comedi. Ne sitis, & foemina molliores, & matre humaniores, atque ad miserationem propensiores. Quod si vos pietate praediti estis, ac victimam meam aspernamini, facite vt quod reliquum est, mihi maneat.

At eorum, qui fame in ciuitate interibant, innumerabilis multitudo cadebat: atque eiusmodi calamitates accidebant, quae nemo illa oratione complecti posset. Etenim in singulis adibus, si qua visum alimentum umbra ostenderetur, bellum erat, atque charissimi quique manus inter se conferebant, misera vitæ viatica sibi inuicem eripiētes. Quin ne ij quidem, quibus fames vitæ finem afferebat, fidem faciebant se ciborum penuria laborare. Nam eos quoque, cum animam exhalabant, latrones excutiebant, ne quis videlicet abstrusum in sinu alimentum habens, mortem fingeret. Qui autem praefame hiabant, non secus ac rabie perciti canes, insiliebant, atque in adium fores impetu ferebantur: ac velut temulenti, praefconsilij inopia, animiq; perplexitate, iterum ac tertio easdem domos vna cademque hora petebant.

E De hominibus nequam, ac luxui deditis. CAP. LXXXIII.

A pio: & ne suscipias peccatorem. Benefac humili: & non dederis impio. Prohibe panes illi dare. Nam duplicia mala inuenies in omnibus bonis, quaecumque feceris illi. Quoniam & Altissimus odio habet peccatores, & impiis reddet vindictam.

Maiores ac propensiores studio atque cura eos inuua, qui virtutis & pietatis causa in pauperitatem inciderunt, vel etiam qui ob morbum aut casum aliquem penuria consulantur: quam illos, qui ob flagitium vel luxuriam facultatibus suis lapsi sunt.